

ת"ד 7069/11/11 - מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה נגב, אגף התנועה נגד יגאל קתבי

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 7069-11-11 מדינת ישראל נ' קתבי
תיק חיצוני: 34368692011

בפני	כבוד השופטת איילת גרבי
מאשימה	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה נגב אגף התנועה
נגד	יגאל קתבי
נאשם	ע"י ב"כ עוה"ד ארז דרב

הכרעת דין

1. ביום 10.11.11 הגישה המאשימה נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירות של אי ציות לאור אדום ברמזור אדום, נהיגה בקלות ראש, נהיגה בדרך הגורמת נזק וגרימת חבלות של ממש.

החלטתי לזכות את הנאשם מן העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

בהתאם לאמור בכתב האישום נהג הנאשם את רכבו מכוון יצחק רגר לכוון הצומת עם רחוב ויצמן בבאר שבע, בצומת מרומזר בעת שמערכת הרמזורים פעלה כתקנה.

2. באותה שעה נהג הרכב המעורב - אבו חאמד פהמי, אוטובוס מכוון רח' רגר לכוון רחובות ויצמן והחל לחצות את הצומת בחסות האור הירוק שדלק ברמזור לכוון נסיעתו. הנאשם נהג בקלות ראש בכך שחצה את קו העצירה, המשיך בנסיעה ונכנס אל הצומת מבלי לציית לאור האדום שדלק בכוון נסיעתו ושני כלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה נזקו שני כלי הרכב, ונחבלו בגופם חבלות קלות הנאשם ונהג האוטובוס וכן 5 נוסעים באוטובוס, לאחת מהן נגרמו חבלות של ממש בדמות שבר בעצמות הגב.

3. במענה לכתב האישום הכחיש הנאשם את המיוחס לו וטען כי לא חצה את הצומת ברמזור אדום. באשר לאור שדלק ברמזור בכוון נסיעת הנהג המעורב, השיב הנאשם כי איננו מודע לו ולטענתו נהג

עמוד 1

כאשר אור ירוק דלק בכוון נסיעתו, וכן כי ישנו גל ירוק לטענתו מכוון מרכז אורן לכוון הקניון. עוד טען הנאשם כי הוא נהג מזה 40 שנה ולא יתכן כי חצה את הרמזור באור אדום.

הנאשם לא התייצב לדין ההוכחות הראשון שנקבע בעניינו ובהסכמת הצדדים בוטלה הכרעת הדין ובאותו מעמד תוקן כתב האישום, באופן שסעיף 5 המפרט את טיב החבלות תוקן כך שהשברים היו בעצמות האף ולא בעצמות הגב.

מטעם המאשימה נשמעו עדויותיהם של עת/1 - אסתר ברקאי, עת/2 - הנהג המעורב, אבו חאמד פהמי, עת/3 - הבוחן ארז יעקובובסקי, והנאשם העיד במסגרת פרשת ההגנה.

הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב.

דין והכרעה

4. השאלה השנייה במחלוקת בתיק דנן הינה מי מהנהגים - הנאשם או הנהג המעורב, חצו את הצומת המרומזר, באור אדום בכוון נסיעתו, ובשל כך אחראי לתאונה ולתוצאותיה.

לאחר שמיעת הראיות בתיק דנן עולה כי האישומים המיוחסים לנאשם מבוסס על עדותה של נוסעת אחת בלבד באוטובוס - קרי ברכב המעורב וכן על עדותו של הנהג המעורב.

מנגד כאמור גרסתו הסותרת של הנאשם.

עדת תביעה 1 - גב' ברקאי אסתר, היא הנוסעת היחידה מבין הנוסעים שנחקרו, אשר זכרה את אירוע התאונה. עת/1 העידה כי ישבה בכיסא ליד הדלת האחורית ולטענתה האוטובוס היה מלא, ואף בהתאם לעדותו של הנהג המעורב, האוטובוס אכן היה עמוס, וחלק מהנוסעים אף עמדו (עמוד 15 לפרוטוקול שורות 15-16).

5. בנסיבות אלה כפי שציין ב"כ הנאשם בסיכומיו, אכן ישנו ספק ומתעורר קושי בקבלת גרסתה של עת/1 כי הבחינה באור הדולק ברמזור, נוכח העובדה כי כפי שהעידה האוטובוס היה מלא וחלק מהנוסעים עמדו, במיוחד לאור העובדה כי הרמזור בכוון נסיעתו של הנהג המעורב נמוך בגובהו מהרמזורים האחרים באותו צומת.

6. קושי נוסף מתעורר בגרסתה של עת/1 באשר לשאלה מתי הבחינה ברמזור הירוק אשר דלק לכאורה בכוון נסיעתו של הנהג המעורב. בחקירתה במשטרה - ת/1, ציינה כי הבחינה ברמזור בכוון נסיעתו של הנהג המעורב אשר התחלף מאור אדום לירוק. כאשר נשאלה בהמשך עדותה האם ראתה בברור את הרמזור בכוון נסיעתו של הנהג המעורב מהמקום בו ישבה, השיבה כי ברגע שהוא הסתובב ראתה את

הרמזור.

אם כן, לא ניתן לומר באופן וודאי בהתאם לעדותה של עת/1 באיזה שלב במהלך הנסיעה או העמידה של הנהג המעורב, ראתה את האור הדולק ברמזור.

7. סתירה נוספת מהותית ביותר מתייחסת למספר הרמזורים בצומת. בעדותה בבית המשפט ציינה עת/1 כי יש רק רמזור אחד והוא היה ירוק (עמוד 11 לפרוטוקול שורה 28), בעוד שאין מחלוקת כי היו בוודאי יותר מרמזור אחד בצומת, ושני רמזורים לפניה שמאלה, וזאת בהתאם לעדותו של בוחן התנועה כפי שיפורט בהמשך.

8. לפיכך לא ניתן ללמוד באופן ברור ומדויק מעדותה של עת/1 נוכח הדברים האמורים, כי הבחינה באופן וודאי כי בעת שהחל הנהג המעורב את נסיעתו או בהמשכה, כי אכן האור ברמזור שדלק בכוון נסיעתו, היה אכן אור ירוק.

בנוסף לכל אלה, עדותה של עת/1 הינה עדות סובייקטיבית אשר לא ניתן, נוכח הסתירות והבעייתיות בעדותה, אף אל מול עדויות אחרות, לקבל אותה כעדות חד משמעית באשר לאופן התרחשות התאונה, ובמיוחד כאשר גרסת המאשימה מבוססת ברובה המכריע על עדות חיצונית זו בנוסף לעדותו של הנהג המעורב.

9. עד תביעה 2 - הנהג המעורב, אבו חאמד פהמי העיד אף הוא מטעם המאשימה.

בהודעתו כפי שנמסרה במשטרה - ת/3, מסר עת/2 כי האור אשר דלק ברמזור בכוון נסיעתו הן בעת שעצר לעצור נוסעים בתחנת הדואר, והן כאשר החל בנסיעה לאחר סיום העלאת הנוסעים, היה אדום.

לעומת זאת בחקירתו בבית המשפט העיד כי כאשר עצר לצורך העלאת הנוסעים, לא הבחין באור האדום ברמזור אלא רק לאחר שהחל בנסיעתו (עמוד 13 לפרוטוקול - שורות 22 עד 25).

בהמשך חקירתו בבית המשפט הוסיף עת/2 כי קודם הבחין באור הצהוב ורק לאחר מכן באור האדום (עמוד 15 לפרוטוקול, שורה 6).

דברים אלה לא הופיעו בחקירתו במשטרה של עת/2.

10. גם לעניין השאלה האם הבחין ברמזור הדולק לתנועה ישר בכוון נסיעתו, בעת חקירתו במשטרה טען עת/2 כי לא הבחין באור שדלק בכוון זה ואילו בחקירתו בבית המשפט, ידע לומר כי הרמזור בכוון הנסיעה ישר הינו תמיד ירוק עד ליציאה מבאר שבע (עמוד 13 לפרוטוקול שורות 32-33).

11. ב"כ הנאשם בסיכומיו מפנה גם לסתירות בגרסתו של עת/2 לעניין משך העמידה בצומת, וזאת על מנת

שהנאשם ירחיק עצמו מהאפשרות של נסיעה באור אדום, וכן לעניין המרחק בין תחנת האוטובוס לפניה שמאלה. אולם בעניין זה לא ניתן לקבל את גרסת הנאשם, שכן לא הובאה למרחק האמור ראייה אחרת מזו שהוצגה על ידי הנאשם בעדותו.

עד תביעה 3 - יעקובובסקי ארז - בוחן התנועה, אשר הגיש מטעמו את ת/8 - דו"ח בוחן התנועה, העיד באופן ברור בבית המשפט כי כאשר מדובר בתאונות דרכים הנגרמות כתוצאה מחצייה באור אדום וכאשר מדובר בעדות אחת מול עדות אחרת, הרי: **"בדרך כלל אנחנו ממליצים לסגור ממצאים אם אין ממצאים אובייקטיביים בשטח או משהו נוסף"** (עמוד 16 לפרוטוקול, שורות 20 - 22).

עוד אישר עת/3 כי המליץ בדו"ח הבוחן מטעמו להעמיד לדין את הנאשם על סמך עדותה של עת/1 בלבד - הנוסעת באוטובוס.

12. עוד אישר עת/3 כי עת/1, היתה הנוסעת היחידה אשר ראתה את האור הדולק ברמזור בכוון נסיעתו של הנהג המעורב ולשאלת בית המשפט, האם לא הגיעו נוסעים נוספים שישבו בסמוך לנהג למתן עדות, השיב כי כנראה שהיו נוסעים כאלה אבל אלה לא הגיעו למסור עדות.

בת/8 - מציין עת/3 בפרק המסקנות, כי ארבע נוסעות נוספות באוטובוס לא הבחינו באור אשר דלק ברמזור בכוון נסיעתו של הנהג המעורב, ובסיום דו"ח הבוחן ציין: **"הגורם לתאונה: אי ציות לרמזור אדום מצד נהג רכב א', על פי עדות נוסעת באוטובוס"**.

עוד יצוין כי ארבע הנוסעות כאמור הופיעו בכתב האישום כעדות מטעם המאשימה, ואולם הודעותיהן לא הוגשו לבית המשפט, ואלה כמובן לא נחקרו.

13. בנוסף לאמור וכפי שמציין ב"כ הנאשם בסיכומיו, למעשה מסקנתו של בוחן התנועה התבססה על עדותה של נוסעת אחת בלבד באוטובוס, כאשר בעדות זו מגבלות שונות, כפי שצוין לעיל, הנובעות הן מכמות הנוסעים באוטובוס באותה עת והן ממקום מושבה של הנוסעת.

14. כאמור ב"כ הנאשם ציין בסיכומיו שורה של פעולות אשר לא בוצעו על ידי בוחן התנועה כחלק מחקירת תאונת הדרכים.

כך, לא נגבו עדויות מנוסעים באוטובוס ששהו סמוך לעת/2, הנוסעות מהן נגבו עדויות הינן נוסעות שנזקקו לטיפול רפואי ואלה לא נחקרו על מנת ללמוד מעדותן על האופן שבו ארעה התאונה.

לא נגבו עדויות מנוסעים נוספים שישבו או עמדו בסמוך לנהג המעורב ואשר שדה הראיה שלהם לא נפגע ולא הופרע, נוכח העובדה כי האוטובוס היה מלא בנוסעים, לרבות נוסעים שעמדו.

15. כמו כן בוחן התנועה הוא לא זה שגבה את העדויות מעדי התביעה ואף לא מהנאשם. עת/3 לא יצא לשטח, לא בדק בעצמו את הממצאים ולא חקר בעצמו את העדים המהותיים בתיק.

בעניין זה ראוי להדגיש כי ישנה חשיבות לכך כי הבוחן אשר מגיש את דו"ח הבוחן ואשר על יסודו מבוססת אשמתו של הנאשם בגרימת תאונת הדרכים, הוא זה שיחקור את זירת התאונה, יחקור את המעורבים ויגבה עדויות בהתאם לממצאים בשטח.

למעשה מסקנת בוחן התנועה מבוססת על ממצאים שנגבו על ידי שוטר או חוקר אחר, ודו"ח הבוחן אשר לו משמעות מהותית וקריטית בקביעת הגורם לתאונה, מבוססת לא על התרשמותו האישית והבלתי אמצעית של בוחן התנועה מהראיות שנאספו, אלא מבוססת על ראיות נאספו על ידי אחר.

16. בהמשך לקביעה זו עת/3 מאשר בחקירתו כי לא נערך ניסוי שדה ראיה ממקום מושבה של העדה היחידה אשר לכאורה ראתה את האור הדולק ברמזור (עמוד 17 לפרוטוקול שורות 5 ו-6).

עריכת ניסוי שדה ראיה במקרה זה הינה הפעולה המתבקשת ביותר לצורך בחינה אובייקטיבית של גרסתה של המאשימה המבוססת על עדותה של עת/1. יתרה מכך, עת/3 אף אישר כי לא ידע כי האוטובוס היה עמוס בנוסעים באותה עת.

בעניין זה השיב עת/3 כי עריכת ניסוי שדה ראיה איננו רלוונטי, שכן לא ניתן לשחזר במדויק היכן ישבו או עמדו הנוסעים באוטובוס וכי תמיד ישנה זווית ראיה שממנה נוסע יכול להבחין באור ברמזור.

בכל הכבוד הראוי אין בידי להסכים עם קביעה נחרצת וחד משמעית זו של עת/3.

הראיה החיצונית הנוספת והיחידה, לעדותו של עת/2 הינה עדותה של עת/1 - אשר ציינה את מקום מושבה באוטובוס. ניתן היה בהחלט לערוך ניסוי שדה ראיה, אשר היה בו כדי לדמות בקירוב, אם לא באופן מדויק, את הסיטואציה וזאת על מנת לקבל לפחות נקודת התייחסות אובייקטיבית ככל שניתן, לגרסתה של עת/1.

יתכן כי ניסוי זה היה מעלה כי גרסת עת/1 מופרכת לחלוטין או לחילופין אפשרית וסבירה, ואולם בהעדר ניסוי שדה ראיה כאמור, נותרת גרסתה של עת/1 ללא כל תמיכה אובייקטיבית, ובעייתית נוכח כל שצוין לעיל בהקשר לעדות זו.

17. עוד ציין ב"כ הנאשם כי לא נערכה על ידי עת/3 בדיקה של סדר הפאזות ולא הוגשה תכנית רמזורים של הצומת. עת/3 בעדותו בבית המשפט מאשר כי לא ערך בדיקה של סדר הפאזות ברמזורים. באמצעות בדיקה כאמור ניתן היה להפריך או לאשר את גרסת הנאשם וגרסת הנהג המעורב ובמיוחד לאור התייחסותם למצב הרמזורים האחרים בצומת.

צודק ב"כ הנאשם בטענתו בסיכומיו כי העובדה שהרמזורים פעלו באופן תקין משני הכוונים של שני הנהגים, איננה מעידה על כך כי היה זה דווקא הנאשם אשר חצה את הצומת באור אדום, שכן אפשרות סבירה באותה מידה, היא כי היה זה הנהג המעורב אשר חצה את הצומת באור אדום.

18. עת/3 אף אישר בעדותו בבית המשפט כי הסקיצה שערך איננה מדויקת הן לעניין מספר הנתיבים בצומת בכוון נסיעתו של עת/2, והוא אף לא ציין את הנתיבים של נסיעת הנאשם, כמו כן לא ידע עת/3 לומר באופן וודאי כי הרמזור הרלוונטי מכון נסיעת עת/2 הינו נמוך, אלא ציין כי: **"תמיד יש רמזור נמוך אחד..."**

בהמשך אף לא ידע עת/3 לומר מהו גובהו של אותו רמזור נמוך, שכן לא מדד את הגובה - נתון זה רלוונטי ביותר אף הוא, לבחינת גרסתה של עת/1 ביחס לשאלה האם יכולה היתה להבחין באור שדלק ברמזור, נוכח העובדה כי ישבה במושב האוטובוס העמוס בנוסעים ובין היתר גם בנוסעים שעמדו.

19. הנאשם הציג את גרסתו בחקירתו הראשית ולפיה הבחין באור הירוק בכוון נסיעתו במרחק של 50 עד 100 מ' לפני כן, אבל ידע לומר באופן וודאי כי הרמזור היה ירוק. עוד ציין הנאשם כי נוסע בכביש האמור מידי יום ובמשך זמן רב, ובדרך כלל ישנו גל של אור ירוק מהכניסה לבאר שבע (מרכז אורן) ועד להמשך הדרך ובכלל זה למקום התאונה.

בחקירתו הנגדית ציין הנאשם כי הבחין באוטובוס והרגיש את ההתנגשות ממש בתוך הצומת.

20. ב"כ המאשימה בסיכומיו ציין סתירה לכאורה בגרסת הנאשם לעניין השאלה האם נסעו לצידו ונכנסו לצומת כלי רכב נוספים.

אינני סבורה כי מדובר בסתירה מהותית שכן הנאשם בחקירתו הנגדית בעמוד 22 בשורות 15-16, ציין כי התנועה זרמה בכביש ולפיכך ניתן להסיק כי היו כלי רכב נוספים בצומת ובאשר לסתירה לכאורה, תלה זאת הנאשם בבלבול שהיה שריו בו לאחר התאונה ובעובדה כי היה נסער.

בנסיבות אלה אני סבורה כי עדותו של הנאשם היתה מהימנה ורצופה ולא מצאתי בגרסתו סתירות, כפי שביקש ב"כ המאשימה לטעון בסיכומיו.

21. בנסיבות אלה אני סבורה כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח את אשמתו של הנאשם ולהוכיח את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

גרסת המאשימה כאמור מבוססת על עדותה של עדת ראייה אחת - עת/1, בעדות זו התגלו סתירות, העדות איננה אובייקטיבית ולא נתמכה בראיה תומכת נוספת.

אין בדו"ח שנערך על ידי עת/3 ובמסקנותיו כדי להוכיח את אשמתו של הנאשם במיוחס לו, שכן כאמור מסקנתו של עת/3 מבוססת על עדותה של עת/1, הבוחן אף חדל בביצוע פעולות רלוונטיות לבירור הגורם לתאונת הדרכים, כפי שפורט לעיל, ואף נמנע מבירור העובדות הרלוונטיות בעצמו.

לסיום, אני סבורה כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק, מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

המזכירות תשלח עותק מהכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, ה' חשוון תשע"ו, 18 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.